

личи отъ следнитѣ наименования: Реката *Камчия* въ картата прилича на гърбачъ (камщикъ) съ дръжка долното течение на реката и отъ тамъ турцитѣ сж я нарѣкли *Камчия*, което значи *гърбачъ*, а ние — *Камчия*. Езерото *Бешикъ* — Солунско, понеже въ картата прилича на люлка, възрана отъ двата краища (рѣката, която се влива и излива отъ езерото), нарѣкли сж го съ думата *бешикъ*, което значи на турски *люлка*. Такива наименования се срещатъ и на други езици. Заливътъ Портолагосъ на картата прилича на *заякъ*, изправенъ на заднитѣ си крака и отъ тамъ самия заливъ носи името Портолагосъ = заливъ — *заякъ*, пристанище — *заякъ*, тъй като на гръцки лагосъ значи *заякъ*. За по лесно изговаряне българитѣ сж побългарили наименованието на града и отъ Селвинова Касабасж, нарекли сж го *Севлиево*, подобно на *Карлово* отъ турското Карлж-оглу касабасж. Самитѣ турци пъкъ, за да не подражаватъ на българитѣ, почнали да именуватъ града само съ думата *Селви*, което наименование е било възприето официално и отъ турскитѣ документи. Въ единъ турски историко-географически речникъ отъ 1889 година има следнитѣ данни за Севлиево: „Серви (Селви) околийски градъ въ Ловчанския окръгъ; разположенъ на лѣвия брѣгъ на р. Бсшица (?) — притокъ на р. Янтра, съ около 4,000 души население, отстоящо на 33 километра юго-западно отъ Ловечъ“.

Севлиевци. Въ време на възраждането севлиевскитѣ възрожденици Хаджи Ангелъ и Попъ Ненчо въ книгитѣ подчертаватъ и се гордѣятъ, че сж севлиевци. Въ заглавията на всѣки томъ отъ Псалтикията се пише: „Аггела Йоаннова Селвиѣвца“, а Попъ Ненчо въ своето Евангелие пише: „Ненчо Несторовъ Севлиѣвѣцъ“. Съ тѣзи си подписи тѣ прославиха името на нашия градъ по всички български мѣста на Балканския полуостровъ, дето е имало българска църква и за това имъ оставаме вечно благодарни. Като прославиха по този начинъ Севлиево, тѣ пъкъ сж живѣли много скромно и за това незабелязано отъ много хора. По сжщия пътъ сж вървѣли и върватъ следващитѣ севлиевци преди и следъ освобождението. Право забелязва нашиятъ съгражданинъ Кр. Пастуховъ, социалистъ и бившъ министъръ, че севлиевци сж хора на честния трудъ, съ обществено чувство, съ домашно и гражданско възпитание, много нравствени, ученолюбиви, безъ компромиси, спретнати, като се много подценяватъ.

За севлиевцитѣ въ турско време се дава правилна характеристика въ една дописка до Цариградски вестникъ, напечатана въ ч. I. стр. 196 отъ книгата. Тамъ е казано: „Севлиевци сж чловеци нѣкакъ сабуденички отъ сѣка странж... и отъ къмъ търговията и отъ къмъ учение-то сж любители... Тѣ още сж достойни за похвала отъ къмъ съгласието, за сѣка градска работа се допитватъ сички-тѣ съгласно, и ся обичатъ сички-тѣ въобще като братія, тамъ нѣма да видишъ нѣкого, макаръ и най богатиятъ въ градътъ да се гордѣе